

Alfred Alojzy Wieliszek, Lodz, 1921.

1 augustus 1944 landden we in Normandië. Twee maanden na D-Day. Na vijf jaren van omzwervingen kwam ons vaderland weer wat dichterbij. Bij Caen stootten we op hevig Duits verzet. Maar ze zaten in de val. Vanaf heuvel 262 bij Falaise richtten we de grootste slachting van de oorlog aan. Bloed, bloed en nog eens bloed. De smalle weggetjes lagen bezaaid met paarden, karren, soldaten en militair materieel. Er was geen doorkomen meer aan. We hadden veel gewonden. Het uniform en shirt van onze commandant waren bedekt met bloed, vanaf toen heetten we 'Bloedhemden'.

Nog drie dagen voor de oorlog speelde ik met het Nationaal team van Polen tegen Hongarije. De uitslag weet het niet meer. Ik was toen 16. Natuurlijk ben ik altijd sportman gebleven. Ik was aanvoerder van de Poolse militaire elftallen in Engeland, Schotland en Duitsland. In Breda heb ik voor NAC gespeeld en naast mijn werk ben ik UEFA trainer geweest van de UWV, Boeimeer en Hero elftal.

In 1956 namen mijn vrouw en ik het café van haar vader over: het Huis van Negotie aan de Haagweg. Dat was een sport- en volkscafé, een huiskamer waar de buurt samen kwam. Er waren ook allerlei verenigingen thuis in het café. Voor de carnaval, de sport, het biljarten, een reisvereniging en later ook in Poolse vereniging. Samen hebben we 36 jaar hard gewerkt in het café.

Polen was een arm land en onze atleten die naar de Olympische Spelen wilde hebben we een handje geholpen. Elk jaar organiseren we een Bevrijdingstoernooi en zamelde we een centje in om ze na de spelen te kunnen laten gaan.